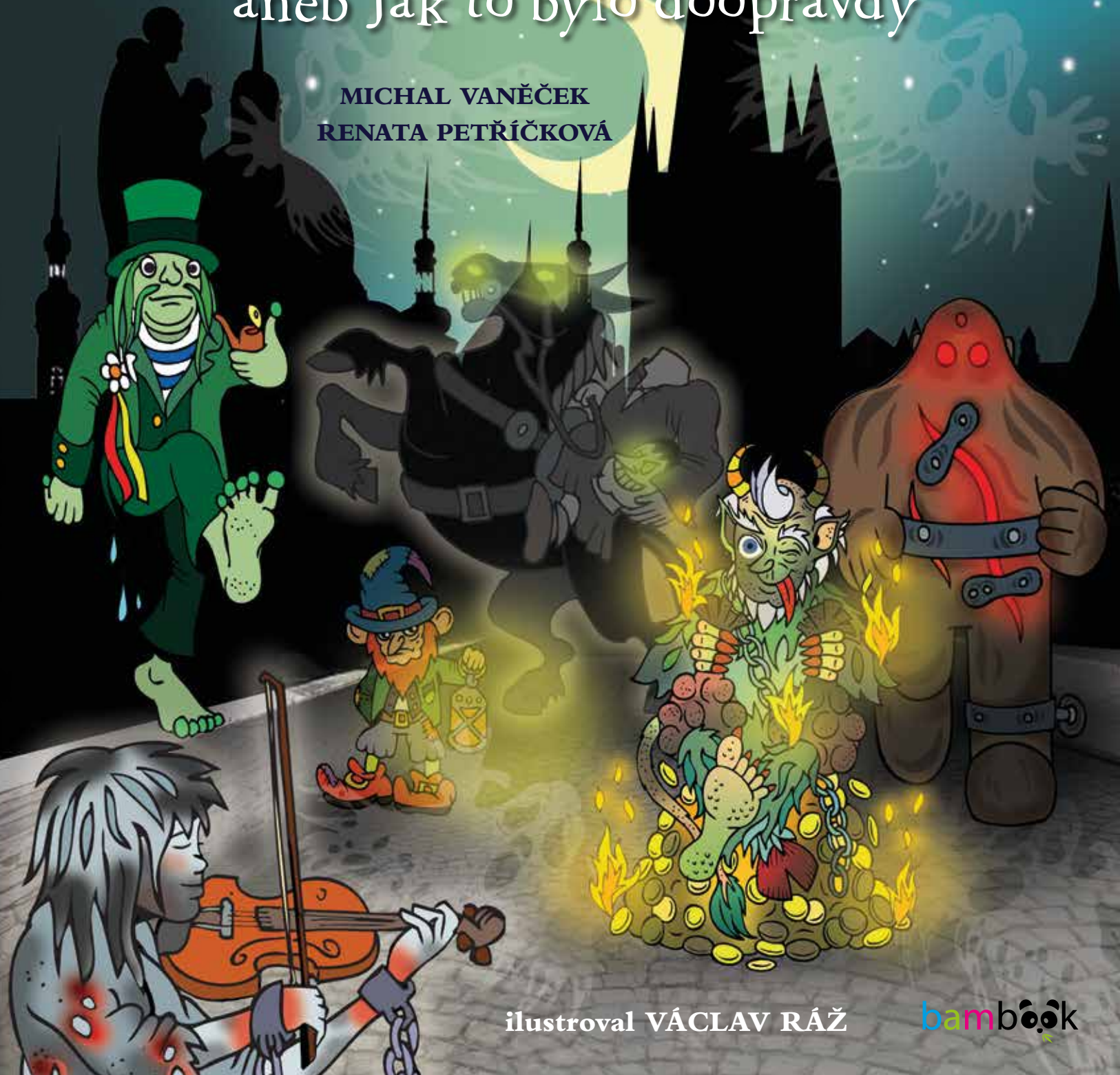

Kouzelné pověsti PRAŽSKÉ

aneb Jak to bylo doopravdy

MICHAL VANĚČEK
RENATA PETŘÍČKOVÁ

ilustroval VÁCLAV RÁŽ

bambóok

© Grada Publishing, a. s.

Text © Michal Vaněček, Renata Petříčková

Ilustrace © Václav Ráž

Kouzelné pověsti PRAŽSKÉ

aneb Jak to bylo doopravdy

MICHAL VANĚČEK
RENATA PETŘÍČKOVÁ
ilustroval VÁCLAV RÁŽ

Obsah

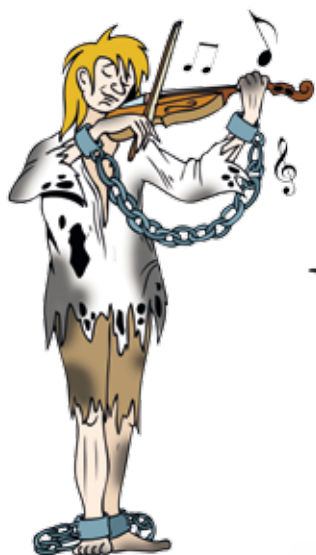

O rytířích
z vyšehradské skály 7

Jak šel golem pro rybu
a pak s rybou aneb
jak to všechno začalo 11

Jak zavržené mouchy
z masného trhu
našly svoje štěstí jinde 15

O Daliborových
houslích 20

O Šemíkovi 25

Jak bezhlavý mnich
stále hledal svoje kostky 29

O staroměstském
orloji 36

O Perunově
tajemství 42

O čertových
kamenech 47

Utajené lapálie tlusté
paní z Kozího plácku 53

Faustův dům 59

O tovaryšovi,
který se trápil
pro Krakonošem
vytáhnutý nos 64

O stavbě
Karlova mostu 70

O kouzelníkovi
krále Václava 74

O kuchaři
z Emauz 79

O založení Prahy 84

Napsáno na motivy knih

Adolf Wenig: *Staré pověsti pražské*

Václav Cíbula: *Pražské pověsti*

Karel Vika: *Staré Podskali*

O rytířích z vyšehradské skály

Říká se, že kdysi dávno, v pohádkách, žili skřítkové, permoníci, víly, čerti, vodníci a kdo-víjaká další havěť. A že například skřítkové žili v dolech pod Kutnou Horou.

Ale málo se ví, že v podzemním labyrintu pod Prahou se to skřítky jenom hemžilo. A večer, když se setmělo, sedávali u Vltavy s čertem a s vodníkem z Podskalí a vyprávěli si, co se za celý den událo. Ale kdyby jenom to! Oni tam žijí dodnes. A dodnes spolu po večerech sedávají, jenže nikdo neví kde. Říká se, že někde v nějakém zákoutí pod vyšehradskou skálou.

Nebo snad pod Barrandovem. Možná chodí někde tajně na pivo. A pamatují staré časy. A že toho pamatují! Oni si ti dobří braši pamatují, jak to ve skutečnosti bylo se všemi těmi dávnými událostmi, které si dnes vyprávíme jako pověsti. A kdybychom se mohli někde schovat a naslouchat jim, možná bychom zjistili, že se to všechno stalo trochu jinak.

Vodník z Podskalí unaveně usedl mezi své kumpány na špalek. Stmívalo se. Na Vltavu se snášel mlžný opar. V tunelu zaskřípala tramvaj. Čert a tři skřítky už seděli na špalku nebo stoličce v skrytém zákoutí pod skalou.

„Vypadáš unaveně,“ řekl účastně čert.

„Už mne to topení nebaví,“ vydechl vyčerpaně vodník.

„Mně topení v pekle nevadí,“ ušklíbl se čert, „aspoň je u toho teplo, a ne vlhko, jako tady u Vltavy.“

„Není topení jako topení,“ vyskočil vodník, „nemluvím o přikládání pod kotel, ale o dušičkách!“ Čert i tři skřítkové chápavě pokývali hlavou.

„Kněžna Libuše si kdysi usmyslila, že pod vyšehradskou skálou vybuduje lepší vojsko, než je teď pod Blaníkem. Každou utopenou dušičku musím zatáhnout dole tou škvírou do kamenného sálu pod vyšehradskou skálou. Tam dostane zbroj a všechny ty věci, co jsou potřeba, a čeká na další rozkazy. Kdyby bylo národu nejhůř.“

„A co tě na tom nebaví, když jsi vodník?“ usmál se jeden ze skřítků.

„Už to není, co to bývalo,“ zasmušil se vodník, „dřív, když se lidi koupali v brnění, šlo to skoro samo. Ani nemuseli dostávat další výzbroj. Ale dneska?“ Vodník mávl rukou a jeho kamarádi účastně pokývali hlavami.

„Anebo když ti skákal do Vltavy Šemík, pamatuješ?“ zasmál se čert.

„Šemík?“ zachechtal se vodník. „To vám budu taky někdy vyprávět, jak to s ním bylo. Tady kolem Vyšehradu se vůbec děly věci!“

„A co se tam pod Vyšehradem v tom sále vlastně děje?“ zajímal se čert, pro kterého byla vodní tůň zcela neznámá.

„Nic,“ pokrčil rameny vodník, „vojsko spí. Jen čas od času se někdo probere a zeptá se Libuše, jestli už je čas. A Libuše jen odpoví, že to nic, že jen podkova zakřesala o kámen či voda zaharašila hluboko pod zemí. Jejich čas že ještě nepřišel. A tak to jde pořád dokola.“

„Dřív to bylo lepší,“ pokračoval vodník, „o petropavelské pouti se spousta lidí koupala a bylo jim jedno, že neumějí plavat. To jsem neplavce jen dole převzal a bylo to. Dneska?“

